

Դանիելի գիրքը — հարյուր քսանութերորդ մասը

Քրիստոսի մկրտության և փորձության մարգարեական նշանակությունը.
Երեք համաշխարհային տերությունների բնութագրերի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-03-10

Կնքումը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ: Նրա իջնելը նախապատկերված էր Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի իջնելով՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և նաև Սուրբ Հոգու իջնելով Քրիստոսի մկրտության ժամանակ: Քրիստոսի մկրտությունը ցույց է տալիս առաջ՝ դեպի վերջին անձրևի իջնելը, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը կործանվեցին: Վերևից եկող զորությունը սկսվեց, և նաև այդ ժամանակ պիտի դրսևորվեր ներքևից եկող զորությունը (անդունդը), որովհետև Աստծո Խոսքը երբեք չի խափանվում:

Երբ Քրիստոսը մկրտվեց, Նա անմիջապես գնաց անապատ և քառասուն օր ծով պահեց, որից հետո Սատանայի կողմից ենթարկվեց երեք փորձությունների: Այդ երեք փորձություններից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է այն երեք ուժերից յուրաքանչյուրի հիմնական բնութագրերը, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն: Այդ երեք փորձություններն էին՝ հպարտությունը, որը վիշապի բնութագիրն է, ախորժակը, որը գազանի բնութագիրն է, և հանդգնությունը, որը կեղծ մարգարեի բնութագիրն է: Հպարտությունն ու ինքնաբարձրացումը ներկայացված են Եսայու դասական նկարագրության մեջ Լյուցիֆերի միջոցով:

Ինչպե՞ս ընկար երկնքից, ո՛վ Լյուցիֆեր, առավոտյան որդի՝ Ինչպե՞ս գետին տապալվեցիր, ո՛վ ազգերին տկարացնող: Քանզի քո սրտում ասացիր. «Ես պիտի ելնեմ երկինք, Աստծու աստղերից վեր պիտի բարձրացնեմ իմ գահը. պիտի նստեմ ժողովի լեռան վրա՝ հյուսիսի ծայրերում. պիտի ելնեմ ամպերի բարձունքներից վեր, պիտի նմանվեմ Բարձրյալին»: Սակայն դժոխք պիտի իջեցվես, փոսի խորքերը: Քեզ տեսողները պիտի սևեռուն նայեն քեզ վրա և խորհեն՝ ասելով. «Մի թե սա է այն մարդը, որ երկիրը դողացրեց, որ թագավորություններ էր սասանում»: Եսայիա 14:12–16.

Հինգ անգամ Լյուցիֆերը իր սրտում հռչակում է. «Ես պիտի»: Սատանան, որ մի ժամանակ կոչվում էր «լույս կրող» (Լյուցիֆեր), իսկ այժմ միայն խավար է կրում, նա է «որ շարժում էր ազգերը»: Մարգարեական իմաստով նա առնչվում է «ազգերին», որովհետև նա ազգերի չար դաշնակցության առաջնորդն է, ինչպես նաև այն վաճառականների դաշնակցության, որ նույնացվում է Հայտնության տասնութերորդ և տասնութերորդ գլուխներում:

«Թագավորները, իշխանավորները և կառավարիչները իրենց վրա դրել են հակաքրիստոսի դրոշմը և ներկայացված են որպես այն վիշապը, որ գնում է պատերազմելու սրբերի դեմ՝ նրանց դեմ, ովքեր պահում են Աստծո

պատվիրանները և ունեն Հիսուսի հավատը»: Testimonies to Ministers, 38.

Քրիստոսի մկրտության ժամանակ Սուրբ Հոգին իջավ, նախատիպելով 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո ընկած շրջանը: Իր մկրտությունից հետո Սատանան գայթակղեց Քրիստոսին՝ առաջարկելով Նրան տալ այն իշխանությունը, որ Սատանան գործածում է աշխարհի թագավորությունների վրա իշխելու համար, որովհետև Ադամի անկման ժամանակ Սատանան դարձել էր աշխարհի թագավորությունների իշխանը:

Եվ սատանան, Նրան մի բարձր լեռ բարձրացնելով, մի ակնթարթում Նրան ցույց տվեց աշխարհի բոլոր թագավորությունները: Եվ սատանան ասաց Նրան. «Այս ամբողջ իշխանությունը և դրանց փառքը Քեզ կտամ, որովհետև դա ինձ է տրված, և ում կամենամ՝ նրան եմ տալիս: Արդ, եթե Դու երկրպագես ինձ, ամեն ինչ Քոնը կլինի»: Եվ Հիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Քաջվի՛ր իմ հետևից, սատանա, որովհետև գրված է. “Քո Տեր Աստծուն պիտի երկրպագես, և միայն Նրան պիտի ծառայես”»: Ղուկաս 4:5–8:

Պապական Հռոմի (գազանի) երկու հիմնական բնութագրերն են նրա պոռնկությունը և այն թունավորված «կերակուրն» ու խմիչքը, որ նա բաժանում է:

Բայց քեզ դեմ մի քանի բան ունիմ, որովհետև հանդուրժում ես այն կին Յեզաբելին, որ ինքն իրեն մարգարետուհի է կոչում, որպեսզի ուսուցանի և մոլորեցնի Իմ ծառաներին՝ պոռնկություն գործելու և կոռուքիին զոհված բաներ ուտելու համար: Հայտնություն 2:14:

Նրա մատուցած «կերակուրն» ու խմիչքը նրա կեղծ վարդապետություններն են:

«Բաբելոնին վերագրվող մեծ մեղքն այն է, որ նա «բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց»: Այն արբեցնող բաժակը, որ նա մեկնում է աշխարհին, ներկայացնում է այն կեղծ վարդապետությունները, որոնք նա ընդունել է երկրի մեծամեծների հետ իր անօրինական կապի հետևանքով»: Մեծ պայքարը, 388:

Կաթոլիկության գազանն էլ իր կախարդություններով մոլորեցնում է աշխարհը, ինչը, դարձյալ, մի բան է, որ ընդունվում է ներքուստ:

Եվ ճրագի լույսը այլևս երբեք չի փայլի քո մեջ, և փեսայի ու հարսի ձայնը այլևս երբեք չի լսվի քո մեջ. որովհետև քո վաճառականները երկրի մեծամեծներն էին, որովհետև քո կախարդանքներով մոլորվեցին բոլոր ազգերը: Հայտնություն 18:23.

Հունարեն «կախարդություններ» թարգմանված բառը pharmakeia է, որը նշանակում է դեղամիջոցներ: Նրա ձեռքում եղած ոսկե բաժակը ներկայացնում է ոչ միայն գինի խմելու բաժակ, այլև այն բաժակը, որի մեջ պատրաստվում և մատուցվում են նրա կախարդական բժշկական դեղախառնուրդները: Այսօրվա ժամանակակից աշխարհում այդ կախարդական դեղախառնուրդները մատուցվում են ասեղներով, ոչ այնքան բաժակով: Երբ սատանան հայտնվի շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից հետո, նա բժշկության հրաշքներ կգործի: Պապականության դեղախառնուրդների և կեղծ վարդապետությունների հետ կապված հրաշքները ներկայացված էին նրանով, որ

սատանան Քրիստոսին ասաց՝ հրաշք գործել՝ քարը հացի վերածելով:

Կիրակնօրյա օրենքից առաջ և հետո եղած մարգարեական պատմությունն ունի նույն բնութագրերը: Միացյալ Նահանգներում Կիրակնօրյա օրենքին տանող աղվենտիզմի համար գազանի պատկերի փորձության շրջանը նախատիպավորում է ողջ աշխարհի համար գազանի պատկերի փորձության շրջանը: Ահա թե ինչու մեզ տեղեկացվում է, որ «նույն ճգնաժամը պիտի գա մեր ժողովրդի վրա աշխարհի բոլոր մասերում»:

Կիրակնօրյա օրենքից հետո Սատանայի կողմից կատարվող սատանայական բուժումների հրաշքները ներկայացնում են այսպես կոչված բժշկության «կախարդությունները», որոնք հրամցվում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից սկսվող պատմության ընթացքում: Հիսուսն ասաց, որ «մարդը միայն հացով չի ապրի, այլ Աստծու ամեն խոսքով»: Հռոմի «կերակուրը» ավանդություններն ու սովորություններն են, որոնք նա Աստծու Խոսքից վեր է դասում:

«Միացյալ Նահանգներում այժմ ընթացքի մեջ գտնվող այն շարժումներում, որոնց նպատակն է եկեղեցու հաստատությունների և սովորությունների համար ապահովել պետության աջակցությունը, բողոքականները գնում են պապականների հետքերով: Ավելին, նրանք դուռ են բացում, որպեսզի պապականությունը բողոքական Ամերիկայում վերագտնի այն գերիշխանությունը, որ կորցրել է Հին Աշխարհում: Եվ այն, ինչը այս շարժմանը առավել մեծ նշանակություն է տալիս, այն փաստն է, որ նախատեսվող գլխավոր նպատակը կիրակիի պահպանումը պարտադրելը է՝ մի սովորությամբ, որ ծագել է Հռոմից, և որը նա ներկայացնում է որպես իր իշխանության նշանը: Դա պապականության ոգին է՝ աշխարհիկ սովորություններին համապատասխանելու ոգին, Աստծո պատվիրաններից վեր մարդկային ավանդությունները մեծարելու ոգին,— որ ներթափանցում է բողոքական եկեղեցիների մեջ և նրանց առաջնորդում է կատարելու կիրակիի նույն բարձրացման գործը, որն իրենցից առաջ կատարել է պապականությունը»: The Great Controversy, 573.

Ավանդությունն ու սովորությամբ այն վարդապետական «կերակուրն» են, որով գազանը փոխարինում է Աստծո Խոսքը, որպեսզի բարձրացնի իր հեթանոսական կռապաշտությունը:

«Թե Հռոմեական եկեղեցին ինչպե՞ս կարող է իրեն ազատել կռապաշտության մեղադրանքից, մենք չենք կարող տեսնել: Ճիշտ է, նա դավանում է, թե այս պատկերների միջոցով է պաշտում Աստծուն. այդպես էլ իսրայելացիներն էին վարվում, երբ խոնարհվում էին ոսկե հորթի առաջ: Բայց Տիրոջ բարկությունը բորբոքվեց նրանց դեմ, և շատերը սպանվեցին: Աստված նրանց հոչակեց ամբարիշտ կռապաշտներ, և նույնպիսի գրառում այսօր էլ կատարվում է երկնքի զրքերում նրանց դեմ, ովքեր երկրպագում են սրբերի և այսպես կոչված սուրբ մարդկանց պատկերներին:»

«Եվ սա է այն կրոնը, որին բողոքականները սկսում են նայել այսքան մեծ բարեհաճությամբ, և որն ի վերջո կմիավորվի բողոքականության հետ: Սակայն այս միությունը չի կատարվի կաթոլիկության մեջ տեղի ունեցած փոփոխությամբ,

որովհետև Հռոմը երբեք չի փոխվում: Նա հավակնում է անսխալականության: Փոխվելու է բողոքականությունը: Նրա կողմից ազատամիտ գաղափարների ընդունումը նրան կհասցնի այնտեղ, ուր նա կկարողանա սեղմել կաթոլիկության ձեռքը: «Աստվածաշունչը, Աստվածաշունչը մեր հավատի հիմքն է»,— սա էր բողոքականների աղաղակը Լյութերի օրերում, մինչդեռ կաթոլիկները աղաղակում էին. «Հայրերը, սովորույթը, ավանդությունը»: Այժմ շատ բողոքականներ դժվարանում են իրենց վարդապետությունները ապացուցել Աստվածաշնչից, և սակայն նրանք չունեն այն բարոյական արիությունը՝ ընդունելու ճշմարտությունը, որը խաչ է ներառում. ուստի նրանք արագորեն գալիս են կաթոլիկների դիրքին և, օգտագործելով այն լավագույն փաստարկները, որ ունեն ճշմարտությունից խույս տալու համար, վկայակոչում են Հայրերի վկայությունը և մարդկանց սովորույթներն ու պատվիրանները: Այո, տասնիններորդ դարի բողոքականները Սուրբ Գրքի վերաբերյալ իրենց անհավատության մեջ արագորեն մոտենում են կաթոլիկներին: Բայց այսօր էլ Հռոմի և Լյութերի, Քրենմերի, Ռիդլիի, Հուպերի և նահատակների ազնիվ բանակի բողոքականության միջև նույնքան լայն անդունդ կա, որքան կար այն ժամանակ, երբ այս մարդիկ հայտնեցին այն բողոքը, որը նրանց տվեց բողոքականներ անունը:

«Քրիստոսը բողոքական էր: Նա բողոքեց հրեա ազգի ձևական պաշտամունքի դեմ, որոնք մերժեցին Աստծո խորհուրդն իրենց դեմ: Նա նրանց ասաց, թե մարդկանց պատվիրաններն են վարդապետությունների տեղ ուսուցանում, և որ իրենք ձևացնողներ ու կեղծավորներ են: Ինչպես սպիտակեցված գերեզմաններ՝ արտաքուստ գեղեցիկ էին, բայց ներքուստ լի էին անմաքրությամբ ու ապականությամբ: Բարեկարգիչները իրենց սկիզբն առնում են Քրիստոսից և առաքյալներից: Նրանք դուրս եկան և առանձնացան ձևերի ու արարողությունների կրոնից: Լյութերը և նրա հետևորդները չհնարեցին բարեկարգված կրոնը: Նրանք պարզապես ընդունեցին այն, ինչպես ներկայացվել էր Քրիստոսի և առաքյալների կողմից: Աստվածաշունչը մեզ ներկայացվում է որպես բավարար առաջնորդ, սակայն պապը և նրա գործակիցները հեռացնում են այն ժողովրդից, կարծես թե այն անեծք լիներ, որովհետև այն բացահայտում է նրանց հավակնությունները և հանդիմանում նրանց կռապաշտությունը»: Review and Herald, June 1, 1886.

Բուժման հրաշքները, որոնք կազմում են սպիրիտուալիզմի հիմքը, նրա հիմնական միջոցն ու առևտուրն են:

«Շատերը ջանում են բացատրել հոգևոր երևույթները՝ դրանք ամբողջապես վերագրելով միջնորդի կողմից կատարված խարդախությանն ու ձեռնածությանը: Բայց թեև ճշմարիտ է, որ խաբեության արդյունքները հաճախ ներկայացվել են որպես իսկական դրսևորումներ, nevertheless եղել են նաև գերբնական գործության ակնառու դրսևորումներ: Այն խորհրդավոր թակոցները, որոնցով սկսվեց ժամանակակից սպիրիտիզմը, մարդկային խարդախության կամ խորամանկության արդյունք չէին, այլ չար հրեշտակների անմիջական գործն էին, որոնք այսպես ներմուծեցին հոգիներ կործանող մոլորություններից ամենահաջողվածներից մեկը: Շատերը կորսվեն այն համոզմամբ, թե սպիրիտիզմը պարզապես մարդկային խաբեություն է. երբ նրանք դեմ առ դեմ կանգնեն այնպիսի դրսևորումների առաջ,

որոնք չեն կարող չհամարել գերբնական, կմոլորվեն և կհասնեն դրանց ընդունելուն որպես Աստծո մեծ գործություն:»

«Այս անձինք անտեսում են Սուրբ Գրքերի վկայությունը Սատանայի և նրա գործակալների գործած հրաշքների վերաբերյալ: Սատանայական օգնությամբ էր, որ փարավոնի մոգերը կարողացան կեղծել Աստծո գործը: Պոդոսը վկայում է, որ Քրիստոսի երկրորդ գալուստից առաջ կլինեն սատանայական գործության նմանատիպ դրսևորումներ: Տիրոջ գալուստին պետք է նախորդի «սատանայի ներգործությունը՝ ամեն գործությամբ, նշաններով և սուտ հրաշքներով, և անիրավության ամեն տեսակ խաբեությամբ»: 2 Թեսաղոնիկեցիս 2:9,10: Իսկ Հովհաննես առաքյալը, նկարագրելով այն հրաշագործ գործությունը, որ պիտի դրսևորվի վերջին օրերում, հայտարարում է. «Եվ մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ նույնիսկ կրակ է իջեցնում երկնքից երկրի վրա մարդկանց աչքի առաջ, և խաբում է երկրի բնակիչներին այն հրաշքների միջոցով, որ նրան տրված էր գործելու»: Հայտնություն 13:13, 14: Այստեղ պարզապես խաբկանքներ չեն կանխագուշակված: Մարդիկ խաբվում են այն հրաշքներով, որոնք Սատանայի գործակալները գործություն ունեն անելու, և ոչ թե նրանցով, որոնք միայն ձևացնում են, թե անում են»: Մեծ պայքարը, 553:

Սովորությունների և ավանդույթների վրա կառուցված կեղծ վարդապետությունները, հրաշքների սպիրիտիստական դրսևորումները, կեղծ բժշկա-արդյունաբերական համակարգը և եկեղեցական խորամանկության միավորումը պետական խորամանկության հետ՝ բոլորը կաթոլիկության գազանի հատկանիշներն են: Հպարտությունը վիշապային գործության բնորոշ գիծն է: Ինքնավստահ հանդգնությունը ուրացող բողոքականության կեղծ մարգարեի բնորոշ գիծն է:

Եվ Յիսուսը, լի Սուրբ Հոգով, վերադարձաւ Յորդանանից և Հոգով տաքուեցաւ անապատ, քառասուն օր փորձուելով սատանայից: Եվ այն օրերին ոչինչ չկերաւ, և երբ դրանք լրացան, ապա քաղցեց: Եվ սատանան ասաց նրան. «Եթե Աստծու Որդին ես, ասա՝ այս քարին, որ հաց դառնայ»: Եվ Յիսուսը պատասխանեց նրան՝ ասելով. «Գրուած է, թէ մարդը միայն հացով չի ապրի, այլ Աստծու ամեն խօսքով»: Դուկաս 4:1-4.

«Presumption» գոյական է, որը վերաբերում է որևէ բան առանց բավարար ապացույցի կամ հիմնավորման ճշմարիտ համարելու գործողությանը կամ դեպքին: Այն ներառում է դատողություն անել կամ եզրակացություն հանգել ոչ լիարժեք կամ անբավարար տեղեկության հիման վրա: «Presumption»-ը կարող է նաև ենթադրել որոշակի աստիճանի վստահություն սեփական ենթադրության նկատմամբ, նույնիսկ երբ այն կարող է լիովին արդարացված չլինել:

Ուխտադավանությունից շեղված բողոքականությունը ընդունել է կիրակին որպես Աստծո պաշտամունքի օր՝ առանց Աստծո Խոսքից որևէ ապացույցի, որը կաջակցեր այդ թյուր գաղափարին, և այդ անում է՝ զիտակցաբար դավանելով, թե իրենք բողոքականներ են, որոնց նշանաբանն է՝ «միայն Աստծո Խոսքը», կամ, ինչպես հռչակեց Մարտին Լյութերը, «Sola Scriptura!»: Նրանք ընտրում են այն ընդունել Հռոմեական

եկեղեցու ավանդությունների և սովորությունների հիման վրա, կամ գուցե պարզապես որպես իրենց նախահայրերից ստացված ընդունված ժառանգություն: Երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակի ժամանակ հստակ պիտի բացահայտվի այն ճշմարտությունը, որ Աստվածաշնչից բացարձակապես ոչ մի արդարացում չի կարող բերվել արևի պաշտամունքի համար, և ապա նրանք, ովքեր շարունակեն մնալ իրենց թյուր ենթադրության մեջ, պիտի ընդունեն գազանի դրոշմը:

«Եթե ճշմարտության լույսը ներկայացվել է ձեզ՝ բացահայտելով չորրորդ պատվիրանի շաբաթը և ցույց տալով, որ Աստծո Խոսքի մեջ կիրակի պահելու համար որևէ հիմք չկա, և սակայն դուք դեռ կառչում եք կեղծ շաբաթից՝ հրաժարվելով սուրբ պահել այն շաբաթը, որին Աստված կոչում է «իմ սուրբ օրը», դուք ընդունում եք գազանի դրոշմը: Ե՛րբ է դա տեղի ունենում:—Երբ դուք հնազանդվում եք այն հրամանագրին, որը ձեզ պատվիրում է դադարեցնել աշխատանքը կիրակի օրը և երկրպագել Աստծուն, մինչդեռ գիտեք, որ Աստվածաշնչում չկա իսկ մի բառ, որը ցույց տա, թե կիրակին սովորական աշխատանքային օրից տարբեր որևէ բան է, դուք համաձայնում եք ընդունել գազանի դրոշմը և մերժում եք Աստծո կնիքը: Եթե այս դրոշմը ստանանք մեր ճակատների վրա կամ մեր ձեռքերի վրա, ապա անհնազանդների դեմ հայտարարված դատաստանները պիտի գան մեզ վրա: Սակայն կենդանի Աստծո կնիքը դրվում է նրանց վրա, ովքեր խղճմտորեն պահում են Տիրոջ շաբաթը»: Review and Herald, April 27, 1911.

Հանրապետական կուսակցության ընդհանուր առմամբ ընկալվող թուլությունն այն է, որ նրանք պատրաստական են ենթադրելու, թե իրենց քաղաքական հակառակորդները արդարամիտ և ազնիվ են, մինչդեռ Դեմոկրատական կուսակցության պտուղները հստակորեն բացահայտում են, որ նրանք ստության հոր որդիներն են:

Հանրապետականները կրկին ու կրկին, հետևողականորեն, իրենց քաղաքական հակառակորդների խոսքը ճշմարիտ են ընդունում, այն դեպքում, երբ նրանց բազմիցս ու բազմիցս ցույց է տրվել, որ իրենց հակառակորդները երբեք չեն պահում իրենց խոսքը: Նրանք ազնիվ շարժառիթներ են վերագրում նրանց, ովքեր բազմիցս ի հայտ են բերել, որ որևէ բանական արդարացում չկա՝ հաստատելու Հանրապետականների խոսքի կանխադրումները՝ սպասվող ազնվության և անարատության վերաբերյալ: Ճիշտ է նաև, որ շատ Հանրապետականներ հրաժարվում են պաշտպանել սկզբունքը՝ անձնական ֆինանսական շահի համար, կամ գաղտնի անբարոյական հանգամանքների պատճառով, որոնք թույլ են տալիս, որ նրանք հեշտությամբ ենթարկվեն մանիպուլյացիայի, սակայն Հանրապետական կուսակցության հիմնական մարգարեական հատկանիշը կանխավարկածամտությունն է:

Դա հանդգնության այն հատկանիշն է, որ մարգարեաբար նշանավորվում է հավատուրաց բողոքականների մեջ, և որը նրանց թույլ է տալիս ձևանալ, թե իրենք զբաղեցրել են առավել բարձր բարոյական և քաղաքական դիրք, մինչդեռ իրականում նրանք հրաժարվել են իրենց քաղաքացիական պատասխանատվություններից՝ այն դատարկ ակնկալությամբ, թե իրենց քաղաքական հակառակորդները կպահեն իրենց խոսքը: Խելագարության շատ տարածված սահմանումն այն է, որ մարդը նորից ու

նորից փորձում է անել նույն բանը՝ ակնկալելով տարբեր արդյունք, սակայն հանրապետականները պնդում են, որ հենց դեմոկրատներն են վարակված խելագարությամբ, ինչպես դա դրսևորվում է Թրամփի հանդեպ նրանց ատելության մեջ:

Սակայն Հանրապետականների խելագարությունը բազմիցս դրսևորվում է նրանով, որ նրանք համաձայնում են փոխզիջումների՝ այն ենթադրությամբ, թե փոխզիջումը օրենսդրական գործընթացի գործն է, մինչդեռ իրենց քաղաքական փոխզիջումները, որոնք, իրենց պնդմամբ, հիմնված են «օրենսդրական գործընթացի» սկզբունքի վրա, կատարվում են այնպիսի մի խմբի հետ, որը երբեք փոխզիջման չի գնում:

Դեմոկրատները քաղաքական գործընթացում զիջում են միայն այն ժամանակ, երբ իրենց դեմ եղած թվաքանակը լիովին կաշկանդում է նրանց: Նրանք երբեք ապացույց չեն ներկայացրել, թե քաղաքական գործընթացի շրջանակում իսկապես աշխատում են միջին հողի համար: Հանրապետականների խելագարությունը ուրիշների նկատմամբ նրանց կրկնվող լավատեսական սպասումներն են, որոնք լիովին անհիմն են:

Դոնալդ Թրամփին աջակցողների ճնշող մեծամասնությունը, անկասկած, պիտի վկայի այն մասին, որ Թրամփի ամենավատ հատկանիշը նրա պատրաստակամությունն է ընդունելու մարդկանց որպես իր օրակարգի աջակիցներ, մինչդեռ առկա ապացույցները ցույց են տալիս, որ Թրամփի կողմից այդ ընտրությունը կատարելը ամբողջովին հանդգնություն էր: Հանդգնությունը ուրացող բողոքականության մարգարեական հատկանիշն է: Սատանան գայթակղեց Քրիստոսին՝ մեջբերելով Աստվածաշունչը, բայց այդպիսով Սատանան աղավաղեց այդ հատվածը՝ վերածելով այն չարդարացված և ոչ սուրբգրային փորձության:

Եվ նրան տարավ Երուսաղեմ, կանգնեցրեց տաճարի գագաթին և ասաց նրան. «Եթե Աստծո Որդին ես, այստեղից քեզ ցած նետիր. որովհետև գրված է. “Նա Իր հրեշտակներին պիտի պատվիրի քո մասին, որ քեզ պահեն. և իրենց ձեռքերի վրա պիտի բարձրացնեն քեզ, որպեսզի երբևէ քո ոտքը քարի չխփես”»: Եվ Հիսուսը, պատասխանելով, ասաց նրան. «Ասված է՝ քո Տեր Աստծուն չպիտի փորձես»:

Ղուկաս 4:9–12.

Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգների բողոքականներն են լինելու նրանք, ովքեր կվերցնեն Շաբաթ օրը աշխատանքից դադարելու վերաբերյալ աստվածաշնչյան պատվերը՝ և կաղավաղեն յոթերորդ օրվա Շաբաթում Աստծուն երկրպագելու պատվիրանը՝ այն վերածելով շինծու հրամանի, թե իբր հենց հեթանոսության արևի օրն է այն օրը, որի վրա մարդիկ պարտավոր են երկրպագել: Նրանք աստվածաշնչյան մի հատված կաղավաղեն՝ այն դարձնելով անհիմն և Սուրբ Գրքին հակասող փորձաքար:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ես տեսա, որ երկեղջուր գազանն ուներ վիշապի բերան, և որ նրա գործությունը նրա գլխում էր, և որ հրամանագիրը պիտի ելներ նրա բերանից: Ապա ես տեսա Պոռնկությունների Մորը, որ մայրը դուստրերը չէր, այլ նրանցից առանձնացած ու

տարբեր էր: Նա իր օրը ունեցել է, և այն անցել է, իսկ նրա դուստրերը՝ բողոքական աղանդները, հաջորդն էին, որ պիտի բեմ ելնեին և գործադրեին նույն միտքը, որ մայրն ուներ, երբ հալածում էր սրբերին: Ես տեսա, որ ինչպես մայրը նվազում էր գործությամբ, դուստրերն աճում էին, և շուտով նրանք պիտի գործադրեն այն իշխանությունը, որ մի ժամանակ գործադրում էր մայրը»:

«Ես տեսա, որ անվանական եկեղեցին և անվանական աղվենտիստները, Հուդայի նման, մեզ կմատնեն կաթոլիկներին, որպեսզի ձեռք բերեն նրանց ազդեցությունը և ելնեն ճշմարտության դեմ: Այն ժամանակ սրբերը կլինեն աննշան մի ժողովուրդ, կաթոլիկներին քիչ հայտնի. բայց եկեղեցիները և անվանական աղվենտիստները, որոնք գիտեն մեր հավատի և սովորությունների մասին (քանի որ նրանք ասում էին մեզ շաբաթվա պատճառով, որովհետև չէին կարողանում այն հերքել), կմատնեն սրբերին և նրանց մասին կտեղեկացնեն կաթոլիկներին՝ որպես այնպիսիների, որոնք արհամարհում են ժողովրդի հաստատությունները. այսինքն՝ որ նրանք պահում են շաբաթը և անտեսում կիրակին»:

«Այնուհետև կաթոլիկները կասեն բողոքականներին առաջ գնալ, և կհրապարակեն հրամանագիր, ըստ որի՝ բոլոր նրանք, ովքեր շաբաթվա առաջին օրը, յոթերորդ օրվա փոխարեն, չեն պահի, պիտի սպանվեն: Եվ կաթոլիկները, որոնց թիվը մեծ է, կկանգնեն բողոքականների կողքին: Կաթոլիկները իրենց գործությունը կտան զազանի պատկերին: Իսկ բողոքականները կգործեն այնպես, ինչպես նրանց մայրը գործեց իրենցից առաջ՝ սրբերին կործանելու համար: Բայց նախքան նրանց հրամանագիրը արդյունք բերի կամ պտուղ տա, սրբերը պիտի ազատագրվեն Աստծո Ձայնով»: Spalding and Magan, 1, 2.